

30. Apr. 1844

FAKTA

Dato:

30. Apr. 1844

Sidetæl:

Dagbog B, side 96-97

Dagbogens placering:

Den kgl. Kobberstiksamling, inv.nr.

KKS14024

Trykt udgave:

Jesper Svenningsen (red.): Seks år af

et liv. Johan Thomas Lundbye –

Dagbøger om tro, skæbne, kunst og

kærlighed, København 2018, s. 218

TRANSSKRIFTION

30 April

Hvad Betydning har det Øieblikkelige i Kunsten? I Landskabet er det rart at see det flygtige Solskin, en overgaaende Stemning fastholdt og netop noget af det, jeg synes giver Landskabet sin Poesi. Skulde det ikke være ligedan med Figurer og Dyr? – Og dog støder det mig [tit] at see et Spring eller hurtigt Løb frem- •97• stillet. Dog, det kan vist gjøres, og Grunden, hvorfor jeg endnu ikke har indladt mig derpaa, er den: at jeg maa paa det Nøieste kjende Dyrets Form og hele Skabning, inden jeg vover at gribe det i Flugten. Tillige maa der dog altid være en vis Ro i det Kunstværk, der skal give nogen sand og varig Nydelse.

96

28 April 44 Brindstykker af "Vergdoms aar"
Nouvell af Peter Engel Lind.

S. de 79 Den Begjættede staaer indenfor Samfundet, han
er den, i hvem Møtspædigheden bliver sigelig; han
mister sine Medborgeres Tillid; han bliver Gjenstand
for deres Hæd. - Og vil aldrig høre til samme Klasse, siger jeg.

S. de 81. Tertel kom, at hans Tænder vare røde; han holdt,
at uden Tro han dog ikke være Digt; men som om han
ansede, at Troens engang vilde komme, heredte han
sig værdig til dens Mastagelse og ventede frem og
opsmig paa fløjligeandens Kæld. Detklang imidlertid
forunderligt for mig, naar han sagde, at han ikke
traede; Troen syntes mig at ligge paa saa nær;
hans Tale forraadte saa ofte et Sind, der bevægede
sig med Tillid: en heiere Verden.

S. de 84. Jeg blev deeper en Trællev, skjøndt aldrig en Nær-
tro; jeg kaldede i min Nyselig hed til Livet og mente under-
tiden, det var bedst at dø. Naar man lader døden, bliver
man selvsikkert. Jeg elskede Naturen; den holdt mig
opreist; men Naturen formæns ikke at frelse en Sjæl

30 April

Hvad Betydning har det Gidliktelige i Kinsten?
I Landskabet er det raart at see et flygtigt Solkvar,
en overgaaende Stemning fastholdt og utop mykt af
Det, og synes givev Landskabet sin Pace: Skulde det
ikke være ligesom med Fjærene og Digt? - Og sig det
der det mig ^{til} at see et Spring eller Rindstift det frem.

97.
stillet. Dog, det kan vist gøres, og Grundens, hvorfor jeg
endnu ikke her indlæst mig derpaa, er den: at jeg maa
paa det Næreste kjende Digtets Form og hele Sketning, in-
den jeg naaer at gribe det: Følgen. Tillige maa den
dog altid være en vis Po i det Kunstværk, der skal
gives nogen sand og værdig Nøjelse.

1. Maj 1844.

hvad er dette Maleris? Det er ikke disse første, naar
Forsøj, hvori kan findes meget Gødt, naar de kun in-
skælde Jernsten af Liv og kjærlig Opfatning. Sandtanke
Arbejdet kan end mig synes, og jeg kan ikke uden
Glæde se paa dem; j. E. flere af Umrisset meget raae,
men Sjælet og faldende Billeder, og flere andre. Men hvad
dog give et med betydligt Indtryk paa mig er de andre,
manierede Maleris, der træde frem med Fødsel,
inden dog at skjænke nogen sand Nøjelse, ja endda
endog det Afkij. Modnes holder jeg dem kun for saa
lidt, at jeg ved Bibrægtningen føler det som en Overbe-
viisning: den Maleris gaar ikke mere frem. Og
hvor naar man ikke selv paa den Jernsten blot brugt det
videre end til at skabe et forskræmt, enangt Billed,
der bliver han: mine Gine en skadelig Person,
j. næsten synes, give meget Ondt. Det Lette, M. del-
maadige i Kunstens er ikke ligegyldigt men syndigt.
Lette er underligt, thi man har jo dog maaske med
Glæde arbejdet derpaa et sandt Stykke, men ingen